

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindellicorum

Cap. VIII. Ad servanda Vota solemnia se disponit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

rum suorum metam consecuturus esset; humiliavit se coram tanta DEI Majestate, quæ sua vota recipere dignaretur; & summoperè lætatus est, considerando, quod dignus fuerit habitus, qui ad eorundem admitteretur Professionem; humiliavit se ob timorem propriæ fragilitatis in eo observando, quod promittebat, utpote quòd humanis tantùm viribus nixus illud exequi nequiret: sed & gavisus est ob spem in illum, qui robur ipsi Divinâ suâ gratiâ addebat; humiliavit se denique sub potente DEI manu, à qua ad suum regeretur beneplacitum, & mirâ perfusus est lætitia, quando vidit, quòd per Professionem vitam aliam puriorem, perfectiorem, nobiliorem, ac denique Angelicæ quàm humanæ longè similiorem attigerit.

CAPUT VIII.

*Ad servanda Vota solemnia se
disponit.*

Albertus mancipium JESU Christi factus, & indissolubili votorum solemn-

lem-

lemnium catenâ ejusdem Cruci alligatus
Professionem nequaquam finem spei, la-
borumque suorum esse cognovit, cum
mundum non deseruerit necessitate co-
actus, ut in Religionis gremio perfugium
quæreret, otiosus instar alicuius tineæ la-
bores aliorum consumpturus, & inutiliter
messiem ab aliis sudore ac lacrymis semina-
tam depasturus: sed sciens ipse promil-
sum plena factum voluntate cadere in de-
bitum, non ut finem illud, sed tanquam
militiæ spiritualis initium arripuit, persua-
dens sibi, quidquid hucusque fuisset ope-
ratus, quoddam ad ea fuisse præludium
ad quæ deinceps obligaretur: hinc subli-
mem suam pollicitationem ad trutinam
revocans cum eandem comperisset pro-
fus absolutam, DEOQUE nulla interjecta
conditione factam, contractu intra ma-
nus Superioris, qui Divinæ Majestatis no-
mine eundem acceptârat, interposita sti-
pulatione inuito: cumque etiam memi-
nisset, quàm terribiliter Ananias, & Sap-
phira ob defraudatum denarium fuerint
castigati, terrore concutiebatur, confi-
de-

derans pœnas iis debitas, qui non argentô
vel aurô, sed seipsîs DEUM ipsum, cui se
consecrârunt, defraudant: ubi ut securior
esset, nec ingratus transgressor suis deesset
verbis, memoriæ commendare studuit,
quidquid in fuorum executione votorum
operari tenebatur: utque majorem ani-
mo suo tranquillitatem pareret, se se to-
tum studio Regulæ, aliorumque S. Pa-
triarchæ nostri AUGUSTINI de Vita Regu-
lari scriptorum impendit; ad hæc simul
& semel ordinationes, ritus, ac observan-
tias cœnobitales in praxin redegit.

Neque isto contentus studio licet suffi-
cientissimo ad omne id executioni man-
dandum, quidquid sibi proposuerat, ac-
curatissimam Vitarum SS. Patrum noti-
tiam comparare sibi voluit, quorû exem-
pla, ceu speculum quoddam, eadem ad
imitandum, quantum quidem suæ vires
essent admissuræ, suos ob oculos posuit.
Post hæc omnia probè circumspiciens, &
mente perpendens *locum* ipsum non esse,
qui homini salutem conferat, è *Cælo* etiam
Luciferum in infernum Chaos præcipi-
tem

tem dejectum fuisse: Lothum in civitate sanctitatem conservasse, in monte vero peccato se turpiter contaminasse: in Acaâ Noëtica reprobum inventum fuisse, in domo Isaaci Esauum odio habitum fuisse, composuit, disposuitque suum animum ad rigidam & exactam observantiam, quidquid scriptum reperisset. In Canonicali præterea Claustro quasdam sibi eremos atque deserta repræsentavit in quibus humilitati, pœnitentiæ ac zelus honoris Divini magis addictos, quorum singulariter Historiarum Scriptores meminissent, imitari conabatur, ita ut oculis nostris [qui superficiem tantum spectabant, non penetrantes, quid in sui corda secreto gereret] visus fuerit, sancta quaedam æmulatione cum magè solitariis sensuum suum, mundi que expugnatoribus certasse. Sed quoniam ab obedientiâ impediebatur, quominus propriæ voluntati quoad rigorem, & eremi solitudinem satisfacere possiet, persuasit sibi, eandem cequoddam instrumentum se adhibiturum earum afflictionum, quas in propriæ vo-

lun

luntatis abnegatione subibat, quæve magnitudini voluntariarum macerationum comparari possent, ita tamen, ut in his quoque exercitaretur iis modis, qui ipsi concederentur, vel saltem non prohiberentur: quandoquidem voluntati eremum amanti omnis locus pro solitudine, & eremo deservit.

Visu dignum erat, sed creditu planè difficile, quod aliquis juvenis tanto cum vigore subiret onus, quod omnium simul mortalium humeris debilitandis sufficiens foret, qui sine singulari DEI gratiâ illi vel unicò momentò sustinendo succollarent: si dierum paucorum adversitas aliquem perterrefacere videatur, quid non faceret quinquaginta & amplius annos perdurans? Alberti siquidem vita perpetua quædam pugna fuit, imò continuum quoddam ac rigidum satis martyrium; & qualis aliquando vita eius vitæ similis fuit? Propriam voluntatem amore dulcissimi sui JESU alterius subiicere voluntati: vestimentis non deficientibus gelu rigescere: in ciborum, & panis abundan-
tia

tia fame tantum non perire: somno se privare: ob compassionem calamitatum aliorum miserumque; animarum eorundem statum sentire, proprium cor nimio dolore sibi transfigi: an non hæc contrariorum vicissitudo angores & ærumnas multiplicabat, quæ sanè tanto productior erat, quòd non nisi cum eius vitæ suum finem sortita sit: & quænam vires sustinendo pares fuissent nisi Divino amore corroboratæ?

Præter votorum observationem primo loco illi in Regulâ occurrit Dilectio DEI & proximi. Verum cum hac dilectione cor eius, ceu fornax ardens jam pridem æstualet, quod amplius adjungeret, non habuit, quàm ut firmum ac constans decretum formaret adversa quævis pro DEI amore tolerandi, omni alio fine excluso hoc est, non propter humanum aliquod commodum: non ut laudem inde, hominumque favorem referret: non ob inferni terrorem: non ob paradisi præmium, sed ob solum JESU CHRISTI amorem, ut aliquousque illi responderet amor, quem nobis in ligno Crucis præ-

nostra salute demonstravit. Et tunc tanta charitate cor & animam suam, cum corde animaque suorum Canonicorum conjunxit, ut unâ solùm anima & uno omnium corde DEUS laudaretur & benediceretur, eique supplicaretur ac servireretur, ut nec infernus suffecerit cuicunque inter illos separationi invehendæ: immo transformatus in omnes, omnium omnium consolatione gaudebat, nec non eorum laboribus atq; afflictionibus amarissimè cruciabatur, in omnem semper intentus occasionem, quâ ipsis quâ suis orationibus, quâ opere ipso succurreret.

CAPUT IX.

*Demon Albertum visibili formâ
aggreditur.*

DUm Albertus in dies se perficere fatagebat, non dormiebat invidus tentator, sed subtilissima, atque implicatissima artis infernalis subsidiò texebat retia, quibus incautæ animæ sensuum illecebris addictæ facilè irretiri solent: ve-

E

rum